

Budapest, 1906. október 8. – Budapest, 1987. június 7.

Apja régiségkereskedő volt. 1924-ben érettségizett. Egy évig magánúton mintázást, rajzolást tanult. 1926-tól a budapesti Magyar Királyi József Műegyetemen folytatta tanulmányait, építészmérnöknek készült. 1931-ben felvették az illegális kommunista pártba. 1932-ben tartóztatták le lakbérstrájk szervezése miatt. Néhány hónapi vizsgálati fogság után internálták, egyetemi tanulmányait sem folytathatta. 1935-ben a Vasas című szakszervezeti ellenzéki lap szerkesztése miatt újra letartóztatták; tizenkét évre ítélték, 1937-ben büntetését öt évre mérsékelték. A Margit körúti fegyházban sokat olvasott, angolul tanult, fogolytársainak szemináriumokat tartott, 1940-ben szabadult. A fővárosból kitiltották, illegálisan élt Budapesten. 1941-től közreműködött németellenes, antifasiszta röpiratok nyomtatásában. Szerepe volt a Szabad Nép című illegális kommunista lap szerkesztésében. 1942 tavaszán újra lebukott, ismét tizenkét évre ítélték. 1944 márciusában színlelt betegsége révén büntetés-megszakítást kapott. 1944 őszén katonai és szabotázscsoportokat szervezett. Szerepe volt a Gömbös-szobor felrobbantásában. Az akció után ismét letartóztatták, novemberben egy Németországba induló tehervonatra tették. Két kommunista fogolytársával megszöktek a mozgó vonatból. 1945. január közepe és 1956. október 28. között a Magyar Kommunista Párt illetve a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének, 1945. májustól 1953. június 29-ig a politikai bizottságnak is tagja, illetve 1946. októbertől 1949. szeptemberig póttagja volt. 1945. március 25. és 1950. június 3. között a Szabad Nép felelős szerkesztője, majd a központi pártlap szerkesztőbizottsági tagja, 1954 és 1956 között a szerkesztőbizottság vezetője. 1945. január 22. és március 22. között Budapesten a kommunista párt központjában agitációs és propagandafeladatokat látott el, mint osztályvezető. 1950. április 12-étől 1954. július 3-ig ismét az MDP KV Agitációs és Propaganda Osztályát vezette. 1945. április 2-án a budapesti választói nagygyűlésen bekerült az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. november 4. és 1957. május 9. között nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő volt; előbb a Pest és Bács megyei listán, majd 1947. augusztus 31-étől a nagy-budapesti választókerület listájáról lett képviselő. 1949. augusztus 23-i megalakításától 1953-ig az Elnöki Tanács tagja volt. 1950. május végétől 1951. március 1-ig az MDP Szervezőbizottságának munkájában is részt vett. 1945 és 1948 között jelentős, 1948 és 1956 között – Révai József mellett – döntő szerepe volt a Magyar Kommunista Párt, illetve a Magyar Dolgozók Pártja művészetpolitikájának alakításában. Neve a sztálinista művelődéspolitika egyik jelképe lett. A Szovjetunió Kommunista Pártjának XX. kongresszusa (1956. február) életének meghatározó élménye volt. 1956. október 23. után a Nagy Imre képviselte politikai vonal mellé állt, s ebben a szellemben szerkesztette a kommunista párt központi napilapját. Az 1956. november 4-ét követő hetekben elzárkózott attól, hogy belépjen az MSZMP-be és a Kádár-kormányba. Későbbi tagfelvételi kérelmeit viszont a pártvezetés visszautasította. 1956 végétől néhány hónapig a Magyar Munkásmozgalmi Intézetben dolgozott. 1957–1960, valamint 1963–1966 között a Petőfi Irodalmi Múzeum igazgatója, 1960 és 1963 között a Hunnia Filmgyártó Vállalat igazgatója volt. 1966-ban vonult nyugdíjba. Élete utolsó két évtizedében szigorú önvizsgálatot tartott múltja felett. Előbb szépirodalommal próbálkozott, majd a hetvenes évek elejétől sorra napvilágot láttak politikai, morális, művészeti témákhoz kapcsolódó, a múltat átértelmező írásai.

